

[Margrete Auken]

let om at kunne anke videre internationalt. En del af konventionen drejer sig jo om at undgå parallelforsøg også internationalt. Var det ikke rigtigt, at sager kunne sendes videre til internationale ekspertpaneler eller på anden vis? Jeg tror i øvrigt, vi bliver nødt til at gøre det, for jeg tror, det kommer i EF-direktivet, men det var jo nok en idé at have det med.

Og så lige det sidste, som også er et ændringsforslag, jeg synes vi skulle overveje at tage ind til forbedring af forslaget. Det er, at der simpelt hen sættes penge af til forskning i alternative metoder. Vi har foreslået det i forbindelse med behandlingen af husdyrene, som jo også er i en elendig situation. Tilsvarende kunne man godt tænke sig, at der gik penge ind, eventuelt fra afgifterne, til forskning i alternative metoder.

Det var nogle ting bare for at sige, i hvilken retning jeg forestiller mig vi kan gøre forslaget endnu bedre.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg er glad for, at fru Margrete Auken ikke ønsker noget svar på spørgsmålet om mindretalsindstillinger på nuværende tidspunkt. Jeg vil gerne have lejlighed til at bedømme, hvordan det er, man arbejder sammen, for der kan også være noget ubehageligt ved, at tingene skal afgøres med flertal og mindretal, at man måske finder den bedste arbejdsform på den måde, man har det i øjeblikket, men det er da rigtigt, at vi kan drøfte det videre.

Jeg forstår udmærket den opfattelse, at dette at virke for at finde nogle alternative metoder, altså forskningen hertil, er noget særdeles afgørende, og det vil jeg gerne knytte til tallene, som jeg nævnte før. Jeg nævnte den baggrund, man godt kan tænke sig for, at antallet af dyr, der anvendes til dyreforsøg, er blevet forøget, og hvis man skal undgå det, så tror også jeg, at muligheden for at finde frem til alternative metoder er meget afgørende.

Jeg skal ikke tage stilling til nu, og det blev jeg heller ikke bedt om, hvorvidt der skal afsættes bestemte beløb til dette formål, men selve det at arbejde på at finde frem til alternative metoder tror jeg er både nødvendigt og afgørende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 32:

Forslag til lov om ændring af lov om private registre m.v. og lov om offentlige myndigheders registre.

Af justitsministeren (Ninn-Hansen).
(FremSAT 8/10 86).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt starte med at sige, at målsætningen for Socialdemokratiet og afgørende for os er at forbedre beskyttelsen af borgerne privatliv. Netop når der bliver indsamlet og opbevaret oplysninger om den enkeltes rent private forhold, er det meget væsentligt, at vi skaber garantier for, at oplysninger ikke misbruges eller røbes. Ikke mindst tror jeg, at den rivende hast, der har været i den teknologiske udvikling, og mulighederne, der kommer dermed, har været medvirkende årsag til at give utryghed i forbindelse med afgivelse af rent private oplysninger, og det må derfor være vores opgave med denne revision at give den tryghed og den sikkerhed, som borgerne ønsker og forventer.

Jeg vil i den forbindelse benytte lejligheden til at takke ministeren for på væsentlige punkter, som det er tilfældet, at have imødekommet Socialdemokratiets krav til ændringer af registerlovgivningen.

Spørgsmålet er dog, om ministeren er gået langt nok i beskyttelsen af borgerne mod unødvendig registrering, om borgerne med denne lovgivning i hånden kan føle sig sikre

[Lissa Mathiasen]

på, at der ikke kan finde misbrug af registre-rede oplysninger sted, og om borgerne kan være sikre på, at der ikke er registreret forkerte oplysninger. Det gælder både for private og for offentlige registre, og det vil vi godt sætte et spørgsmålstejn ved, selv om jeg klart skal erkende, at forslagene er et væsentligt skridt i den rigtige retning.

Jeg vil redegøre for nogle af de punkter, som vi vil sætte spørgsmålstejn ved, og hvor vi godt kunne tænke os at gå nogle skridt længere, end der er lagt op til med disse forslag, spørgsmål, som vi mener det er nødvendigt at bore videre i under udvalgsarbejdet.

Vi er for det første tilfredse med, at der bliver indført begrænsninger i kreditoplysningsbureauernes virksomhed, men vi mener, at den beløbsgrænse, som ministeren har sat på 500 kr., er alt for lav. Den burde snarere være 4.000–5.000 kr., specielt når den enkelte virksomhed kan overtage fordringer på vedkommende.

Dernæst mener vi, at der ikke alene skal være forbud mod videregivelse af oplysninger, men også forbud mod selve registreringen, ligesom vi også finder, at den registrerede bør gøres bekendt med, hvorfra sådanne oplysninger rent faktisk stammer.

I den forbindelse vil jeg også gerne sige, at det virker noget forunderligt på os, at en person, som har opnået gældssanering – for at nævne et af de eksempler, der er anført – skal kunne registreres. Hvorfor netop en sådan person?

Endelig vil jeg nævne kreditoplysningsbureauerne. Er det nok med en anmeldelsespligt, er vi ikke her inde på registreringer af så følsom karakter, at det burde begrunde en direkte godkendelsesordning? Det mener vi faktisk.

Videre vil jeg godt sætte spørgsmålstejn ved advarselsregistre. Bør de ikke også have en anden placering i loven?

Så vil jeg godt stille spørgsmål om pengeinstitutternes registre, som i vid udstrækning anvendes til kreditværdighedsvurderinger og lign., og som vel om noget indeholder meget personfølsomme oplysninger. Hvor er det blevet af i lovforslaget?

Til slut vil jeg hvad angår private registre sætte spørgsmålstejn ved udformningen af afsnittet om registrering af telefonnumre. Hvorfor omfatter forslaget ikke indkomne samtaler? Desuden er vi noget forundret

over, at der ikke er medtaget bestemmelser for offentlige myndigheder.

Vedrørende offentlige registre skal det nævnes, at vi er af den opfattelse, at ikke alene edb-registre bør være omfattet af lov om offentlige registre, men også manuelt førte registre. I dag, hvor man kan affotografere indkomne og måske endda afgørende skrivelser, gemme breve i tekstbehandlingsanlæg og lave søgningssystemer på f.eks. navn, sag, stikord og lign., mener vi faktisk ikke, det er rimeligt at skelne mellem edb-registre og manuelt førte registre.

Jeg synes heller ikke, det virker særlig hensigtsmæssigt, at den enkelte minister selv skal beslutte at oprette registre. Vi synes, der bør indføres en generel regel for alle offentlige registre, at Registertilsynet skal godkende disse, og at der i forbindelse hermed skal foretages en vurdering af registerets nødvendighed for den enkelte myndighed, ligesom jeg også mener, at det er et spørgsmål, om ikke registerforskrifter, samkøring m.v. bør godkendes af Registertilsynet.

For netop sikkerhed omkring samkøring synes vi er meget væsentligt. Vi mener også, det bør overvejes nøje i hvert enkelt tilfælde, om det overhovedet er nødvendigt at foretage samkøringen, og er det nødvendigt, ja, så må det være med en godkendelse.

Afslutningsvis vil jeg love en grundig, positiv udvalgsbehandling, men samtidig også udtrykke håbet om, at ministeren er rede til at drøfte og overveje at indføre yderligere stramminger med udgangspunkt i den enkeltes beskyttelse.

Hagen Hagensen (KF):

Hver enkelt borgers helt private sfære og personlige integritet må gå forud for andres, både offentliges og privates, bekvemmelighed i henseende til at indhente, sidde inde med og videregive oplysninger om den enkelte person.

Samtidig bør der være adgang til både i den offentlige og private sfære at gøre brug af moderne databehandling. Det kan også tjene den enkelte borgers tarv. Derfor er det et spørgsmål om balance, vi har med at gøre, når vi drøfter registerlovgivning.

Vi var klar over, da vi i 1978 indførte registerlovgivning, at vi med tiden, når erfa-

[Hagen Hagensen]

ringer var indhentet, kunne blive nødt til at foretage korrektioner.

Både i forbindelse med ministerens redegørelse fra 1984, som vi jo drøftede her i Tinget, og på den konference, som justitsministeren senere har holdt, synes der at være bred enighed om i princippet at styrke borgernes ret til at have deres privatliv i fred og frihed for andres nyfikenhed.

Det er vigtigt at udvide beskyttelsen af privatlivet til at omfatte oplysninger om væsentlige sociale forhold og at indføre anmeldelsespligt til Registertilsynet for private edb-registre, der indeholder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold. Det er rigtigt at undtage foreningsregistre, der alene omfatter oplysninger om medlemmer.

Det er ligeledes rigtigt, at forskningsregistre og statistiske registre i hvert fald undergives anmeldelsespligt og restriktioner med hensyn til videregivelse af oplysninger.

Videregivelse af oplysninger fra registre er nok det mest kildne forhold. Her er der behov for regelsæt om beskyttelse. For private registre er indførelse af samtykke fra den registrerede til videregivelse helt på sin plads, ligesom forbudet mod samkøring af registre indeholdende oplysninger om rent personlige forhold er det. I det hele taget bør samkøring nøje vurderes.

Særlige forhold gør sig gældende for videregivelse af kundeoplysninger og kreditoplysninger, og det er rigtigt at skærpe reglerne herom, herunder at oplysninger ikke kan danne grundlag for vurdering af andres forhold. Det vender vi tilbage til under udvalgsarbejdet.

I forbindelse med kreditoplysninger rejser sig spørgsmålet, på hvilken måde oplysninger til registre indhentes. Dette forhold må vi også dyrke.

Forbud mod at registrere telefonsamtaler i almindelighed er jeg enig i. Det er væsentligt, at vi får registerindsigt, og det er af afgørende betydning, at det sker. Det er tilfredsstillende, at den registrerede på begæring kan få oplysning om, hvad der er registreret om ham, og det betyder også, at vi kommer ind under Europarådets konvention på en måde, som er rigtigt for os.

Også retten til at få slettet oplysninger er afgørende. Præcisering af, at offentlige registres oplysninger om rent private forhold i

almindelighed ikke må videregives, synes jeg også er meget væsentlig.

Det lovforslag, vi her har til drøftelse, omfatter mange enkeltheder, og det er helt givet, at vi under udvalgsarbejdet kommer ind på disse ting, men til hjælp har vi også meget omfattende og instruktive bemærkninger, der vil blive af betydning for de forhold, vi skal drøfte til sikring af borgernes personlige frihed og integritet.

Endelig er der grund til at anerkende den fremgangsmåde, ministeren har valgt ved, at det er Folketinget, der først kommer til at drøfte disse forhold uden forudgående høring andetsteds. Jeg finder, at det er den rigtige måde, der er valgt, når man nu samtidig med fremsættelsen af lovforslaget hører andre derom.

Jeg tror også, der er mulighed for, at vi senere, når udvalgsarbejdet er gennemført, i bred enighed kommer til at gennemføre ændringer i registerlovgivningen. Det Konservative Folkeparti vil yde sin indsats dertil.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne sige tak til justitsministeren, fordi forslaget om ændring af disse to love er fremsat. Dermed er vi så ved at nå til vejs ende med det, der er blevet kaldt for forvaltningsprocesreformen, selv om man under det begreb også omfatter loven om private registre.

Det har jo været et temmelig stort arbejde, og der er heller ikke nogen tvivl om, at lovkomplekset som sådan er en temmelig indviklet historie. Derfor vil det også være rart at få de moderniseringer, som ministeren er kommet med.

Det mest vidtgående er naturligvis forslaget om de private registre, for jeg tror godt, man kan sige, at Folketinget i 1978, da loven om private registre blev vedtaget, måske havde vanskeligt ved at forudse, hvilket omfang og hvilke virkninger registeropbygningen i den private sektor egentlig ville få.

Når det er sagt, vil jeg også godt sige, at denne ret vidtgående revision, som justitsministeren har lagt op til, er en udmærket ting, men ligesom fru Lissa Mathiasen kunne vi selvfølgelig godt forestille os, at man gik noget videre. Jeg kan altså ikke tilsige justitsministeren de samme pæne SF-ord, som faldt

[Leif Hermann]

under behandlingen af det foregående lovforslag.

Vi synes, det er rigtigt, at man får styr på, hvad der er af registre med følsomme personoplysninger, men er det nok at nøjes med en anmeldelse? Når der oprettes et offentligt register, hvis det er staten, der gør det, skal det være vedkommende minister, der godkender det. Ikke alene det, han skal have forhandlet med finansministeren om oprettelse af registeret. Når det er en kommunalbestyrelse, der gør det, så skal det besluttes af den samlede kommunalbestyrelse i et møde.

Vi står altså i den situation, at når det offentlige opretter registre, så er der nogle mennesker, der direkte kan gøres ansvarlige for den proces, som fører til registerets oprettelse, mens vi, når det drejer sig om private, kan nøjes med, at man sender en anmeldelse til Registertilsynet. Det synes vi er for lidt, navnlig når det drejer sig om registre indeholdende følsomme personoplysninger, et begreb, som i øvrigt nu er udvidet og moderniseret i overensstemmelse med forvaltningslovens regler.

Vi vil nok mene, at en godkendelsesordning for disse registre, når de indeholder følsomme personoplysninger, samt for kreditoplysningsbureauerne må være på sin plads, og i denne sammenhæng havde det vel været rimeligt at benytte lejligheden til, når man reviderede loven om de private registre, også at tage bankers og sparekassers virksomhed med hensyn til salg af kreditoplysninger med ind under loven. Jeg kan ikke rigtig se, hvor stor forskellen er på, om det er en bank eller en sparekasse, der videresælger kreditoplysningerne, eller om det er et kreditoplysningsbureau, der gør det.

Vi synes, det er glimrende, at man nu har fået bestemmelser ind om samkøring, forbudet mod videregivelse af kundekartoteker, indførelse af egenaces osv.; det sidste er jo en nødvendig bestemmelse, for ellers kunne vi ikke tiltræde Europarådskonventionen fra 1981 om databeskyttelse.

Men der mangler alligevel noget i denne sammenhæng, hvis man skal skabe en yderligere sikring af borgerne. Der mangler f.eks. det, at borgeren ganske automatisk får oplysning om, at han er optaget i registeret, og at han skal have at vide, til hvem oplysninger videregives. Når det drejer sig om offentlige registre, er man meget omhyggelig med at

gøre opmærksom på, hvilken fremgangsmåde man skal vælge, når f.eks. den pågældende skal afgive samtykke til videregivelse af oplysninger, mens der, når det drejer sig om private registre og videregivelse af oplysninger, dels ikke er nogen særlige bestemmelser om samtykkekrav, dels slet ikke er angivet, at det skal oplyses, til hvem oplysningerne er videregivet.

Vi kunne videre forestille os, at man sagde, at der må foreligge egentlige forskrifter med hensyn til sikkerheden for private registre, der indeholder følsomme personoplysninger osv. Vi kunne forestille os stramning af sletningsreglerne.

Alt i alt er sigtet med de ændringer, der her er tale om, ganske fint, og vi kan tilsige ministeren et positivt, men overordentlig grundigt udvalgsarbejde. At udvalgsarbejdet måske også kan blive langvarigt, fremgår af den kendsgerning, at høringen er udskrevet samtidig med, at Folketinget behandler lovforslaget. Det er nok en udmærket fremgangsmåde. Dels kan vi selvfølgelig blive klogere under udvalgsarbejdet, når hørings svarene indløber, og vi har samtidig i hvert fald en vis mulighed for, at høringssvarene påvirkes af den debat, der har været her i folketingssalen.

Vi håber på et grundigt udvalgsarbejde, og vi håber på, at de principper, som er lagt til grund for Socialistisk Folkepartis to forslag fra sidste samling, i videre omfang kan slå igennem navnlig i loven om private registre, end det har været tilfældet indtil nu.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Da mit partis ordfører, hr. Bernhard Baunsgaard, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne meddele, at vi giver tilslutning til, at registerlovgivningen revideres.

Men i denne forbindelse er der grund til at erindre om, at Det Radikale Venstre i sin tid ved vedtagelsen af vore registerlove ikke fik opfyldt væsentlige ændringer, som vi mente var nødvendige for at sikre en rimelig registerlovgivning. Når ministeren henviser til, at der var bred tilslutning til lovforslagene i sin tid, er det derfor nødvendigt, at vi kommer med denne uddybning af forholdene.

Vi er naturligvis interesseret i at fremme de regler, som ministeren foreslår om at

[Dagmør Mørk Jensen]

skærpe reglerne om videregivelse af oplysninger om rent private forhold. Vi har jo i forrige samling rejst spørgsmålet og er meget tilfreds med, at der nu foreslås en skærpelse, men vi vil nok bruge udvalgsbehandlingen til at forsøge yderligere ændringer gennemført.

I øvrigt kan vi tilsige et positivt samarbejde fra Det Radikale Venstre, så vi får gennemført i hvert fald de allermest nødvendige ændringer nu.

Skrumsager Skau (V):

Da mit partis ordfører desværre ikke kan være til stede i salen, skal jeg på Venstres vegne give tilsagn om, at vi kan støtte lovforslaget.

Ministeren har jo i sin fremsættelse forudset et grundigt udvalgsarbejde. Det vil vi gerne støtte, og fra Venstres side skal vi love at gå positivt ind i udvalgsarbejdet.

Birgith Mogensen (CD):

Dette lovforslag tilgodeser det tilsigtede formål, nemlig en skærpelse af lov nr. 293 og lov nr. 294, som blev vedtaget den 8. juni 1978.

Med hensyn til offentlige myndigheders registre har hovedsagelig den tekniske udvikling siden 1978 gjort denne revision nødvendig. Med hensyn til 1978-loven om private registre m.v. indeholder dette lovforslag nogle meget betydelige og positive ændringer, der bl.a. vil beskytte de svageste grupper i vort samfund.

Kreditoplysningsbureauernes snagen i private menneskers forhold vil blive begrænset, og på flere områder vil retsbeskyttelsen blive styrket væsentligt. Privatlivets fred længe leve!

Alt taget i betragtning mener CD, det er godt, at denne sag har været oppe og vende flere gange; alle synsvinkler er iagttaget godt og grundigt.

CD kan derfor uden nølen tilslutte sig lovforslag nr. L 32.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at takke ministeren for et godt forslag. Jeg vil også complimentere ham for den måde, man har lagt det frem på, så Folketinget får det først og der samtidig er denne høringsfase, som også må formodes at give et godt og grundigt ma-

teriale til et dybtborende udvalgsarbejde; det vil mit parti meget gerne medvirke ved.

Netop når vi både skal have hørings svar og et grundigt udvalgsarbejde, føler jeg ikke anledning til at kommentere hver enkelt paragraf. Men hovedsigtet, som også fremgår af ministerens fremsættelsestale, nemlig at der er behov for en ændring af registerlovgivningen for at forbedre beskyttelsen af borgernes privatliv på væsentlige punkter, er mit parti vældig glad for.

Der er en række gode enkeltheder, f.eks. affattelsen af nr. 13, § 17, stk. 2, 1. pkt., i loven om private registre, den, hvor man også har religion med – og det må også gælde forskellige religiøse foreninger. Det er jeg vældig glad for, for at nævne et punkt.

I øvrigt medvirker vi gerne til et positivt og hurtigt udvalgsarbejde i forhold til sagens vigtighed.

Tinning (VS):

Også i VS finder vi, at lovforslaget fra justitsministeren er et skridt i den rigtige retning, i retning af en øget beskyttelse af den enkelte borgers privatliv. Jeg er enig i de betragtninger, som både fru Lissa Mathiasen og hr. Leif Hermann havde om, at det skridt i høj grad kan gøres både større og længere og også bør gøres mere omfattende.

Jeg kan tilsige, at vi i udvalgsarbejdet vil gøre, hvad vi kan for at få strammet lovforslaget op, så langt som det måtte være muligt.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg er meget taknemlig for alle de bemærkninger, der er fremsat, og for den støtte, der er givet til denne lovgivning.

Hr. Hagen Hagensen, hr. Leif Hermann og hr. Kofod-Svendsen var inde på nogle spørgsmål vedrørende behandlingen. Det er jo rigtigt, som hr. Leif Hermann sagde, at dette forslag må opfattes som et led i forvaltningsreformen, og når vi har fået gennemført denne lovgivning, har vi fået samlet noget, hvis formål er den beskyttelse af borgerne, vi alle taler om, og opnået noget bedre med hensyn til deres stilling.

Hr. Kofod-Svendsen og hr. Hagen Hagensen var inde på fremgangsmåden. Det er jo rigtigt, at når der fremsættes et lovforslag her, som endnu ikke har været til høring –

[Justitsministeren]

og jeg takker for tilslutningen til, at vi anvender den fremgangsmåde – så ville det også være forkert, hvis vi afgjorde hele debatten her i dag, som også hr. Kofod-Svendsen var inde på. Vi er jo stadig væk interesseret i at høre dem, der har et særligt kendskab til, hvordan man nu kan fremme det, vi ønsker med hensyn til borgernes beskyttelse, samtidig med at vi opnår de fordele, der kan være ved anvendelsen af edb og andre tekniske hjælpemidler.

Sådan tror jeg også – og det forstod jeg også på alle ordførerne – at udvalget opfatter sin opgave. Man vil gerne lytte til dette, og derfor skal jeg ikke gå ind på enkeltheder.

Fru Lissa Mathiasen var inde på flere områder, hvor man kunne tænke sig at foretage yderligere begrænsninger i loven. Jeg vil ikke udelukke det, men vil altså mene, at det er bedst, at vi er afventende med hensyn til de høringssvar, der kommer. Jeg kan sige, at med det medarbejderskab, der har fundet sted i denne sag, er jeg også ganske overbevist om, at vi vil nå frem til et godt resultat. Den bistand, der er kommet fra Folketingets, altså fra retsudvalgets side, har jo allerede på nuværende tidspunkt været meget betydelig og er jo i allerhøjeste grad indeholdt i lovforslaget.

Jeg synes, vi havde en virkelig god konference i april måned i år, dengang vi på mere konkret grundlag, end det er almindeligt ved konferencer, fik drøftet registerlovgivningen og i fællesskab ligesom fik lukket op for de steder, hvor man måske tidligere lidt overfladisk havde ment, at dér kunne der gøres noget. Disse ting fik vi gennemarbejdet mere, og vi fik fastslået, at det var steder, hvor vi skulle sætte ind; vi nåede igennem drøftelserne også frem til, hvordan vi kunne sætte ind for at gøre borgernes beskyttelse bedre.

Jeg er heller ikke i tvivl om, at udvalgsarbejdet, med den mangeårige interesse, som retsudvalgets formand har haft for beskyttelsen af privatlivets fred, nok skal få afdækket alle områder, sådan at man helt igennem kan leve op til det, som fru Birgith Mogensen formulerer med ordene »privatlivets fred længe leve«. Det var jo det, der gik igennem debatten, og det tror jeg også vi alle ønsker at arbejde for.

Poulsgaard (FP):

Jeg beklager, at jeg ikke kom herop i første runde – lille parti og alt det dér – men jeg fik i hvert fald hørt så meget, at Socialdemokratiet og SF var absolut utilfredse med lovforslaget og ville have det strammet meget, meget mere.

Der er vel ingen mennesker i dette land, der er så forfærdelig glade for al den registrering, der foretages, men på den anden side, blev der sagt her, og ministeren sluttede også af med det: privatlivets fred. Jamen hvad med privatlivets fred for de tusinder af små erhvervsdrivende forretningsfolk, hvor der bliver stjålet, og hvor opklaringsprocenten falder og falder og politiet ingenting kan gøre? Dér beskytter man jo også tyveknægtene, havde jeg nær sagt.

Ifølge det foreliggende forslag må man ikke tage kreditoplysninger; det bliver i hvert fald begrænset, hvad man må. Man strammer mulighederne for at tage nogle oplysninger på kunder, man der ligger jo også i det, at de ansatte faktisk kan snakke i timevis i telefon, uden at man har lov til at sige til dem, at det må de ikke. Det er jo lidt mærkeligt, ikke?

Dernæst dette med privatlivets fred. Vi brandskatter folk fra hus og hjem, folk er nødt til at arbejde sort for i det hele taget at overleve, kan vi se. Det er jo disse partier, der er skyld i, at man er nødt til at udføre det sorte arbejde, men man må ikke bruge den moderne teknik, der kunne medføre, at administrationen kunne forenkles.

Man må ikke samkøre registre, man må ingenting. Hvorfor i himlens navn skal det være forbudt? Hvorfor skal folk ikke have lov til at vide, hvad jeg betaler i skat f.eks.? Hvorfor er man så bange for al den slags oplysninger? En masse andre lande har da den slags oplysninger, og vi har da også haft dem før her. Vi lever i edb-tidsalderen, det er vi nødt til at leve med. Hvem i himlens navn skulle udbasunere – undskyld, formand – hvem skulle udbasunere, at jeg måske har stjålet som 17-årig og sådan noget, hvem skulle være interesseret i det?

Jeg har ikke hermed sagt, at registre er absolut af det gode. Jeg har heller ikke taget stilling til, hvordan vi vil stemme, når lovforslaget kommer til tredje behandling, men jeg har prøvet at påpege, at registrering også kan hjælpe samfundet. Det kan hjælpe borgerne, det kan gøre ting billigere, det kan gøre skat-

[Poulsgaard]

terne mindre, og det har vi i hvert fald brug for; og vi skal bruge den teknik, der er.

Man kunne somme tider ønske, at de, der er så varme fortalere for beskyttelsen af privatlivets fred, ville tænke på alle disse mindre erhvervsdrivende, som hedder landmænd, der nu skal kriminaliseres med miljødebat og alt muligt andet.

Leif Hermann (SF):

Jeg kan ikke lade være med at sige, at jeg synes altid, hr. Poulsgaard åbner helt overraskende perspektiver i den lovgivning, som vi behandler, men det er da altid interessant at blive overrasket.

Grunden til, at jeg tager ordet, er justitsministerens henvisning til, at lovforslaget jo i nogen grad er forberedt sammen med Folkeetingets retsudvalg. Jeg vil godt bede ministeren om at bekræfte, at de drøftelser, retsudvalget har haft med ministeren på registerkonferencen i april måned 1986, ikke er udtryk for, at der er indgået et forlig om det foreliggende lovforslag.

Vi har opfattet konferencen sådan, at der var tale om nogle orienterende drøftelser, der skulle vise, hvilke forskellige synspunkter der var på den forestående revision, lige så vel som de forslag, vi selv fremsatte i sidste samling, var udtryk for det samme.

Jeg vil gerne bede ministeren om at bekræfte, at der altså ikke er tale om et forlig, som – om jeg så må sige – foregriber begivenhedernes gang, så der kun kan rettes kommaer i den foreliggende tekst.

Hagen Hagensen (KF):

Hr. Poulsgaards indlæg kunne godt give anledning til at sige, da han ligesom var uden for ordførernes række – han kom jo bagefter – at det var, som om vi havde glemt at tage misteltenen i ed. Men vi fik da lidt ekstra stof til vurdering, når vi nu går i gang med udvalgsarbejdet.

Men der var en anden ting, jeg vil sige, som jeg ikke fik sagt før, men som heller ikke hører hjemme i den ordførertale, jeg holdt. Det gælder den overdrevne brug af CPR-numre. Den må vi se på. Det er jo lige fra, at man bruger den i stedet for lægdsrullen og over til, at skal man ned og købe på kredit et eller andet sted, så står der: bare opgiv dit CPR-nummer her. Jeg tror, der er

én ting, man skal have markeret, nemlig at der i hvert fald skal en angivelse af, at man ikke har pligt til at oplyse sit CPR-nummer.

Og jeg gør det med en yderligere baggrund, idet jeg i Politiken i dag ser, at der står under overskriften: »Helt folkeregister solgt til udlandet. Svensk lov om edb-registre misbrugt.« Man sælger simpelt hen folkeregisteret i Sverige, og man kan nu, står der, i en stormagts ambassade blot ved at opgive sit CPR-nummer få klaret resten af tingene med visum, og hvad man ellers skal klare dér; de kender resten. Det er tilstande, som jeg i hvert fald synes vi skal undgå her i landet. Jeg vil sørge for, at det kommer til at indgå i drøftelserne under udvalgsbehandlingen, hvordan vi kan dæmme op for dette med, at der er et kodeord eller en kodenøgle, der lukker op for alt.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er til hr. Leif Hermann. Nej, et forlig har vi ikke, så hurtige er vi heller ikke, at hr. Leif Hermann og jeg, når vi indgår forlig, kan gøre det på en eftermiddag. Det er da klart, at det, det drejer sig om, er, at der kom en udmærket inspiration fra retsudvalgets medlemmer og en god hjælp, og det siger jeg tak for, men forliget skal vi først have senere. Vi skal jo også have noget at glæde os til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af lovforslag nr. L 33:

Forslag til lov for Færøerne om retsafgifter.
Af justitsministeren (Ninn-Hansen).
(Fremsat 8/10 86).